

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่า เมื่อสังคมมีความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี มาตรฐานทางศีลธรรมและบรรทัดฐาน ความประพฤติและความเป็นอยู่ของมนุษย์ก็จะค่อยประสิทธิภาพในการควบคุมความประพฤติของสมาชิกในสังคมเท่านั้น ความก้าวหน้าในทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทำให้เกิดปัญหาสังคมขึ้นหลายแบบ บรรดาประเทศที่กำลังพัฒนาทั้งหลายก็ต้องประสบกับปัญหาการเพิ่มขึ้นของอาชญากรรมไปพร้อม ๆ กับปัญหาทางด้านการพัฒนาประเทศ ดังคำกล่าวของประธานาธิบดีไอวอรีโคสต์ (Ivory Coast) ที่ว่ายิ่งประเทศพัฒนามากขึ้นเท่าไร อาชญากรรมก็จะมากขึ้นเป็นเงาตามตัวเท่านั้น ปัญหาเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนกระทำความผิดเป็นผลอันนับซ้อนที่ เกิดจากตัวแปรทั้งทางด้านบุคลิกภาพและสิ่งแวดล้อม^๒

ฮาทธะเวย์และโมนาเชซี (Hathaway and Monachesi, 1963)

ได้กล่าวว่า ถ้าสังคมใดปราศจากกฎเกณฑ์และข้อบังคับทางสังคมที่เข้มงวดมากมายแล้วสังคมนั้นจะปราศจากปัญหาอาชญากรรม ในขณะที่สังคมที่เต็มไปด้วยความสับสนวุ่นวายขาดหลักเกณฑ์ที่สมบูรณ์ มีความบกพร่องในระเบียบสังคมก็จะทวีปัญหาอาชญากรรมขึ้นทุกที่^๑

¹ Herbert C. Quay, Juvenile Delinquency (New York : Prentice-Hall, 1965), pp. 3.

² National Society for the Study of Education, Juvenile Delinquency and Schools (Illinois: The University of Chicago Press, 1948), p. 14.

³ Starke R. Hathaway and Elio D. Monachesi, Adolescent Personality and Behavior (Minnesota : The University of Minnesota, 1963), p. 5

ไรท์ตัน (Leighton, 1959) ได้รายงานจากการศึกษาว่า อัตราการเพิ่มของ
ยูวาทนุกร เป็นกรณีพิเศษที่แสดงให้เห็นถึงความขาดระเบียบของสังคม

นับตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่สองเป็นต้นมา ปัญหาเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนที่
กระทำความผิดเป็นเรื่องที่อารยะประเทศทั้งหลายให้ความสนใจกันมากและนับวันจะ
ยิ่งมากขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งนี้ไม่ว่าเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดมีอัตราสูงขึ้นกว่าเดิม
หรือลักษณะของการกระทำความผิดที่นับวันจะเพิ่มความร้ายแรงขึ้น แต่เป็นเพราะทาง
ก็ตระหนักดีว่า เด็กและเยาวชนทั้งหลายจะต้องเป็นผู้ที่เข้ารับหน้าที่สังคมแทนผู้ใหญ่
รุ่นปัจจุบันในวันข้างหน้า ฉะนั้นจึงต้องเป็นผู้ที่พร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจ จาก
อูร์สยะนันท์ กล่าวว่า จุดมุ่งหมายใหญ่ของการพัฒนาเยาวชนคือ เพื่อจะสร้างกำลัง
คนให้เป็นพลังงานที่มีประสิทธิภาพของชาติ ในเรื่องนี้ ม.ร.ว. เสริมศรี เกษมศรี
ได้ให้ความคิดเห็นไว้ว่า การพัฒนากำลังคนและการพัฒนาสังคมให้ไปด้วยจริงจังและ

1

A. Leighton, My Name is Legion (New York : John Wiley &
Sons, 1959), p. 35.

2

อ.สายสนั่น, "สถาบันแก้ไขความประพฤติ," วารสารราชทัณฑ์ ๗
(ธันวาคม ๒๕๐๒): ๓๕ - ๔๐.

3

จาก อูร์สยะนันท์, "การพัฒนาเยาวชนในจังหวัดเพชรบุรี," เอกสารการวิจัย
ส่วนบุคคลในลักษณะวิชาสังคมวิทยา (พระนคร : วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร,
๒๕๐๘ - ๒๕๑๐), หน้า ๔๕.

ถาวรนั้นจะต้องมุ่งไปที่เยาวชนเป็นสำคัญคือ มุ่งสร้างลักษณะนิสัย ใจคอ ความคิด ความนิยม และความปรารถนาอันจะช่วยให้เยาวชนสนใจในวิชาการ และฝึกตนให้พร้อมทั้งคุณธรรม ความสามารถ มีความรับผิดชอบในหน้าที่อันจะเป็นพลเมืองที่ดีของชาติต่อไป แต่ในปัจจุบันนี้จะเห็นได้ว่า เยาวชนอันเป็นกำลังที่จะสร้างความเจริญให้แก่ประเทศชาติในอนาคต ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ยังไม่พัฒนา ซ้ำยังมีพฤติกรรมที่ก่อความสงบสุขทำให้เกิดปัญหาสังคม ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ที่ทุกฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นรัฐบาล องค์การเอกชน และประชาชนจะต้องร่วมมือกันศึกษาหาแนวทางป้องกันแก้ไขกันอย่างจริงจังก่อนที่ปัญหาจะลุกลามใหญ่โต จนมีผลกระทบกระเทือนถึงความมั่นคงของชาติได้

ในการศึกษาวิจัยสาเหตุของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนนั้น เป็นสิ่งที่กระทำได้ยาก ทั้งนี้เพราะความประพฤติกเลาะนี้ เป็นผลของตัวแปรทั้งทางด้านบุคคล และสิ่งแวดล้อมหลายประการ การที่จะเข้าใจสาเหตุของความประพฤติกเลาะนี้ได้ก็แต่โดยการศึกษาความ เกี่ยวของระหว่างลักษณะความประพฤติ สภาพความเป็นอยู่และสิ่งแวดล้อม ตลอดจนลักษณะประจำตัวของบุคคลที่กระทำผิด^๒ ประภาศน์ อวยชัย (๒๕๑๔) ได้กล่าวถึงสาเหตุสำคัญที่ทำให้เด็กและเยาวชนกระทำผิดซึ่งได้แก่ สาเหตุทางครอบครัวหรือสภาพทางอารมณ์ โดยศึกษาจากสถิติของศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๔ - ๒๕๑๓ ปรากฏว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมีสาเหตุทางครอบครัว บุคลิกภาพและอารมณ์ ถึง ๒๔ ราย คิดเทียบเป็นเปอร์เซ็นต์ถึง ๖๓ เปอร์เซ็นต์ ของจำนวนเยาวชนอาชญากรทั้งหมด^๓ รายงานนี้สอดคล้องกับคำกล่าวของ ดร. ประสาท หลัคดีา ที่ว่ามีทฤษฎีทางจิตวิทยาอธิบายว่า การที่เด็กเป็นเยาวชนอาชญากรนั้นจะต้องมีอะไรบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับภาวะทางร่างกาย

¹ สภากรรมการศึกษาแห่งประเทศไทย, "การประเมินผลของครูเกี่ยวกับความประพฤติของนักเรียน," วารสารศูนย์ศึกษา ๕ - ๖ (พฤษภาคม - มิถุนายน ๒๕๑๔) : ๒๓ - ๒๔..

² Karl Garrison Psychology of Adolescent (New Jersey : Prentice - Hall, 1956), pp.465 - 466.

³ ประภาศน์ อวยชัย, บทบาทศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๑๔), หน้า ๒๔.

หรือทางสมองของเด็ก และจะต้องพิจารณาถึงสถานการณ์ที่เกิดขึ้นด้วย เช่น เราารู้ได้ว่า สถานการณ์เช่นนี้คนที่มีความผิดปกติบางอย่างเท่านั้นจึงจะมีแนวโน้มที่จะประกอบอาชญากรรม ได้มากกว่าคนอื่น ๆ ดังนั้นเมื่อภาวะดังกล่าวเกิดขึ้น ผู้ที่มีความผิดปกติอย่างนั้นจึงพร้อมที่จะ ประกอบอาชญากรรม

ฮิธเบิร์กและโนสพิทซ์ (Hirschberg and Noshpitz, 1957) ได้กล่าว ว่าสิ่งที่เป็นสาเหตุของการเป็นเยาวชนอาชญากรคือ สภาพครอบครัว, ลักษณะบุคลิกภาพ ตลอดจน สภาพสังคมแวดล้อม ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของแฮทเทเวย์ และโมนาร์เคซี (Hathaway and Monachesi, 1965) ที่ว่าสภาวะของบ้านที่อยู่อาศัย สิ่งแวดล้อม บุคลิกภาพของผู้ประกอบอาชญากรรม ตลอดจนสติปัญญานั้น มีความสัมพันธ์กับปัญหา เยาวชนอาชญากร จากการศึกษาค้นคว้าประกอบเหล่านี้ก็จะทราบได้ว่าเด็กกระทำความผิดเนื่องจาก สาเหตุใด เพราะอะไรจึงกระทำสิ่งที่สังคมไม่ยอมรับ หรือที่พฤติกรรมหันเหไปจากขนบ ธรรมเนียมประเพณี หรือศีลธรรมอันดีงามของส่วนรวม

ในการศึกษาประวัติความเป็นมาเกี่ยวกับการศึกษาวิจัยสาเหตุของปัญหาเยาวชนอาชญากร นั้น จะพบว่านักวิชาการในสมัยก่อนต่างก็พยายามตั้งทฤษฎีขึ้นมาอธิบายสาเหตุของการกระทำ ความผิดว่าอยู่ที่ปัจจัยอย่างใดอย่างหนึ่ง นักวิชาการบางท่านเช่น กลูคและกลูค (Glueck and Glueck, 1950) บาร์เร็ทและฮอร์รอกส์ (Bartlett and Horrocks, 1953)

1 ประสาท หลักศิลา, "ปัญหาสังคม," จุลสารการวิจัยปัญหาสังคมศาสตร์

๒ (มิถุนายน ๒๕๑๘) : ๑๗

2

Hirschberg and Noshpitz, "Opening Phase in the Psychotherapy of Adolescents with Character Disorders," Bull Menninger Clinic 21 (1957) : 235 - 240

3

Hathaway and Monachesi, The MMPI in the Study of Juvenile Delinquency (Minnesota : The University of Minnesota, 1965), pp. 25-27

ซึ่งได้ศึกษาปัญหาเยาวชนอาชญากรและสรุปว่ามีสาเหตุเนื่องมาจากสิ่งแวดล้อม ซึ่งได้แก่ลักษณะครอบครัวที่แตกแยก เด็กขาดการอบรมที่ดี ตลอดจนกลุ่มเพื่อนของเด็ก ส่วนนักวิชาการที่มีความสนใจทางด้านพฤติกรรมและการเรียนรู้เช่น โมนาร์เคซี (Monachesi, 1950) เมอร์ริล (Merrill, 1947) และคาร์ราซัส (Kvaraceus, 1945) โดยอาศัยการศึกษาจากกระสวนทางพฤติกรรม ลักษณะบุคลิกภาพ ระดับสติปัญญาและสรุปว่าสิ่งเหล่านี้เป็นสาเหตุของการประกอบอาชญากรรม แต่เมื่อได้ทำการศึกษาวิจัยกันมากขึ้นเรื่อยๆ เช่นจากการศึกษาของ เวอร์ทและบริกส์ (Wirt and Briggs, 1959) จึงได้พบความจริงที่ว่าการศึกษาที่เข้าใจสาเหตุของเยาวชนอาชญากรที่แท้จริงนั้นจะต้องเกิดจากความรู้อย่างลึกซึ้ง ความเข้าใจทางด้านบุคลิกภาพประกอบกับความรู้เกี่ยวกับสภาวะแวดล้อมที่เด็กอาศัยอยู่ และความพยายามอย่างไม่ทอดยอนนี้เองก็จะช่วยให้ทฤษฎีเกี่ยวกับสาเหตุของการกระทำผิดสำเร็จเป็นรูปร่างขึ้นมา

ในระหว่างศตวรรษที่ ๑๘ และต้นศตวรรษที่ ๑๙ มีทฤษฎีที่เชื่อว่าสามารถอธิบายสาเหตุของการประกอบอาชญากรรมคือ ทฤษฎีคลาสสิก (Classical Theory) และทฤษฎีนีโอคลาสสิก (Neo - Classical Theory) ซึ่งทั้งสองทฤษฎีนี้มีใจความถึงอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อการพัฒนาการของมนุษย์ การกระทำตามความผิดตามกฎหมายบัญญัติไว้ นั้นเนื่องมาจากความบกพร่องในการใช้เหตุผลจนไม่สามารถที่จะแยกความถูกต้องออกจากความผิดได้ ทฤษฎีนี้ถือว่ากฎหมายเท่านั้นที่จะตัดสินว่าอะไรเป็นการประกอบอาชญากรรม ศาลมีหน้าที่ปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎหมายจะกำหนดโทษตามลักษณะ

¹ Mabel A. Elliott and Francis E. Merrill, Social Disorganization 4th ed. (New York : Harper & Row, 1961), pp. 130 - 136.

² R.D. Wirt and P.F. Briggs, "Personality and Environmental Factors in the Development of Delinquency," Psychological Monographs No. 485 (1959) : 73.

ความผิด ทั้งนี้เพื่อให้การลงโทษเป็นไปในแนวเดียวกัน เหตุผลนี้มีหลักเช่นว่านี้เกิดขึ้นก็เพราะเหตุว่า ถ้ากำหนดโทษการกระทำผิดใด ๆ ใ้ได้อย่างแน่ชัดรุนแรงและพร้อมที่จะใช้โทษทันทีจะทำให้ผู้ที่มีความโน้มเอียงที่จะกระทำผิด หรือผู้ที่ต้องการกระทำผิดไม่กล้าทำ เพราะรู้ล่วงหน้าว่าตนจะได้รับการตอบแทนอย่างสาสม เป็นที่น่าสังเกตว่าพวกนักทฤษฎี คลาสสิก และนีโอคลาสสิก สนใจแต่เพียงรูปอาชญากรรม โดยไม่ได้ให้ความสำคัญในสิ่งต่อไปนี้ คือ

๑. ความแตกต่างในตัวผู้กระทำผิด
๒. ความแตกต่างระหว่างผู้กระทำผิดครั้งแรกกับผู้กระทำผิดบ่อยครั้ง
๓. ความแตกต่างระหว่างผู้กระทำผิดที่ปกติทางใจกับกระทำผิดที่มีใจผิดปกติ
๔. ความแตกต่างระหว่างผู้กระทำผิดที่เป็นผู้เยาว์กับผู้กระทำผิดเป็นผู้ใหญ่

ทฤษฎีทั้งสองได้รับความนิยมนแพร่หลาย จนกระทั่งลอมโบโซ (Lombroso 1890) ซึ่งสนใจในลักษณะของผู้กระทำผิด และเขาได้พยายามศึกษาลักษณะตัวบุคคลของผู้ร้ายคนสำคัญ ๆ ของอิตาลีสมัยนั้น จนกระทั่งตั้งทฤษฎีอธิบายสาเหตุของการกระทำผิดซึ่งเรียกว่าทฤษฎี Positive โดยมีสาระสำคัญคือ ความประพฤติกของมนุษย์เป็นผลสืบเนื่องมาจากลักษณะในทางชีวภาพของมนุษย์ (biological nature of human behavior) กล่าวคืออาชญากรจะมีความแตกต่างไปจากพลเมืองดีทั่วไป ในค่านรูปลักษณะร่างกาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งส่วนบนของร่างกาย เช่น หน้าผากแคบลาดเข้าข้างใน ใบหูพิการ กระโหลกศีรษะไม่ได้สัดส่วน ขากรรไกรล่างผิดปกติ กระดูกแก้มโปนมาก และสิ่งสำคัญที่สุดตามทฤษฎีของลอมโบโซ คือ ผู้ที่เป็นอาชญากรนั้นเป็นอาชญากรโดยกำเนิด คือเกิดมาเป็นอาชญากรโดยไม่มีทางเลือกร (born criminal)

¹ Nathan S. Caplan "Intellectual Functioning" in Juvenile Delinquency, ed. Herbert C. Quay (New York : Prentice - Hall, 1965), pp. 101 - 108

ในสมัยก่อนทฤษฎีของลอมโบโซว์เริ่ม เสื่อมความนิยมลงโดยเฉพาะอย่างยิ่ง
 เมื่อ นายแพทย์ชาร์ล บี กอร์ดิง (Charles B. Goring 1913) ได้ทำการศึกษา
 เปรียบเทียบผู้ต้องโทษในเรือนจำต่าง ๆ ในอังกฤษกับพลเมืองที่จำนวนหนึ่ง จากผล
 การศึกษาได้ชี้ให้เห็นว่า ไม่มีความแตกต่างในสาระสำคัญดังกล่าว จนกระทั่งไม่สามารถ
 ที่จะลงความเห็นได้ว่า ทฤษฎีของลอมโบโซว์ จะอธิบายสาเหตุของอาชญากรรมได้ และ
 ตั้งแต่นั้นมาทฤษฎีของลอมโบโซว์จึงเสื่อมความนิยมลง เพิ่งจะรื้อฟื้นขึ้นมาหลังสงครามโลก
 ครั้งที่สองโดย เรลดัน (William H. Sheldon, 1949) และสองสามี
 ภรรยาแห่งตระกูลกลูค (Glueck and Glueck, 1965)² จากการศึกษาข้อโต้แย้ง
 กันต่อมา บรรดานักวิชาการในแขนงต่าง ๆ อาทิเช่น นักจิตวิทยา นักสังคมวิทยา
 นักชีววิทยา ตลอดจนจิตแพทย์ ก็ได้ร่วมกันพัฒนาความรู้ และศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับสาเหตุ
 ของการกระทำความผิด และในที่สุดได้ร่วมกันสร้างทฤษฎีสมัยใหม่ที่อธิบายสาเหตุของการ
 กระทำความผิดซึ่งสรุปได้คือ

ก) ทฤษฎีที่ว่าด้วยอาชญากรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ที่ถือ
 ลักษณะของบุคคลเป็นสาเหตุ

ทฤษฎีถือเอาลักษณะในตัวบุคคลหรือองค์ประกอบในตัวบุคคลที่บกพร่อง หรือไม่
 สมประกอบเป็นสาเหตุสำคัญของอาชญากรรมตามทัศนะของนักวิชาการท่านนี้ ลักษณะในตัว
 บุคคลที่บกพร่องแบ่งเป็น ๓ ประเภทคือ

1 Mabel A. Elliott and Francis E. Merrill, Social Disorganization,

pp. 130 - 131.

2 Nathan S. Caplan "Intellectual Functioning" in Juvenile

Delinquency, pp. 102 - 106.

๑. ความบกพร่องทางชีวภาพและแบบร่างร่างกาย

นักวิชาการทางด้านนี้ได้ลงความเห็นว่ อาชญากรกับคนดีนั้นมีความแตกต่างในทางชีวภาพและแบบร่างร่างกายเห็นได้ชัด เช่นความแตกต่างกันในลักษณะรูปร่างหน้าตา และโครงสร้างทางร่างกาย

วิลเลียม เฮช เชลดอน (William H. Sheldon, 1949) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างทางร่างกายกับความประพฤติของบุคคล ได้ตั้งทฤษฎีไว้ว่า "behavior is the function of physical structure" ซึ่งหมายความว่า ลักษณะโครงสร้างของร่างกายแต่ละแบบก่อให้เกิดลักษณะอารมณ์และพฤติกรรมแตกต่างกัน เขาได้แบ่งลักษณะโครงสร้างของร่างกายออกเป็น ๓ แบบคือ

- ก. อ้วนกลม (endomorphs)
- ข. ลำต้นแข็งแรงกระดูกใหญ่ (mesomorphs)
- ค. สูงโปร่งประเปรี้ยว (ectomorphs)

เชลดอนและกลูค (Sheldon and Glueck, 1965) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบลักษณะทางร่างกายระหว่างกลุ่มเยาวชนอาชญากร และกลุ่มเด็กปกติกลุ่มละ ๕๐๐ คน โดยที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสองมีลักษณะสติปัญญาใกล้เคียงกัน และอยู่ในฐานะเศรษฐกิจสิ่งแวดล้อมเดียวกัน ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาได้จากลักษณะองค์ประกอบต่าง ๆ จากแบบทดสอบทางร่างกาย รวมทั้งแบบวัดลักษณะโครงสร้างทางร่างกายของเชลดอน (Sheldon) จากผลการศึกษาพบความสัมพันธ์ทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญระหว่างเยาวชนอาชญากรและลักษณะร่างกายแบบ mesomorphs

1

William H. Sheldon, Varieties of Delinquent Youth

(New York : Harper and Brothers, 1949), pp. 123-127

ถึง ๒๐.๑ เปอร์เซนต์ ในขณะที่เด็กในกลุ่มปกติมีลักษณะร่างกายแบบนี้เพียง ๓๐.๗ เปอร์เซนต์ และเขาได้สรุปผลการศึกษากันนี้คือ ยูวอาชญากรจะมีลักษณะร่างกายที่แข็งแรง โครงสร้างทางร่างกายได้สัดส่วน มีลักษณะร่างกายแบบ mesomorphs ซึ่งลักษณะเหล่านี้จะมีผลในการตอบสนองต่อความกดดันทางสังคม ต่างจากเด็กปกติคือพวก mesomorphs มีแนวโน้มที่จะแสดงลักษณะก้าวร้าวรุนแรงต่อบุคคลอื่น เพราะเป็นบุคคลที่แข็งแรงมีพลังมาก

๒. การบกพร่องทางจิต (mental deficiencies)

นักวิชาการที่สนใจในค่านี้นี้ได้ตั้งทฤษฎีอธิบายว่า ผู้ที่กระทำความคิดนั้น เป็นผู้ที่มีบกพร่องทางจิต นักจิตวิทยาชาวฝรั่งเศสชื่อ อัลเฟรด บิเนต (Alfred Binet) เป็นบุคคลแรกที่ใช่วิธีการทดสอบความเฉลียวฉลาดและเขาวินิจฉัย บิเนต ได้ศึกษาความเสื่อมถอยทางจิต (mental retardation) ของนักเรียนในโรงเรียนร่วมกับ ซีโธคอร์ ไทมอน (Theodore Simon) และได้ตั้งเกณฑ์ในการทดสอบสติปัญญาเป็นผลงานที่รู้จักกันคือ (Binet and Simon Scale, 1905)

ซัทเทอร์แลนด์ (Sutherland, 1947) ได้ทำการวิเคราะห์การศึกษาซึ่งเกี่ยวข้องกับ การทดสอบทางจิตของผู้กระทำผิดและยูวอาชญากร ๓๕๐ ราย จากผู้กระทำผิดในปี ค.ศ. ๑๙๑๐ - ๑๙๒๘ จำนวนทั้งสิ้น ๑๕๐,๐๐๐ ราย โดยอาศัยข้อมูลจากการศึกษาของกองรถตำรวจประกอบ ปรากฏผลว่าผู้กระทำผิดจะเป็นบุคคลปัญญาอ่อน และมีความบกพร่องทางจิตถึง ๕๐ เปอร์เซนต์

เมอร์ริล (Merrill, 1947) ได้รายงานจากการศึกษายูวอาชญากร ๕๐๐ คน ซึ่งถูกพิพากษาโดยศาลแคลิฟอร์เนีย พบว่า ๑๑.๖ เปอร์เซนต์ของกลุ่มตัวอย่าง

W.H. Glueck and E.T. Glueck, Physique and Delinquency (New York : Hoeber and Harper, 1965), pp. 119 - 125.

Edwin H. Sutherland, Principle of Criminology (New York : J.B. Lippincott Co., 1947), pp. 103 - 105.

เหล่านี้มีความบกพร่องทางจิตใจ(mentally deficient) ผู้ที่เน้นว่าลักษณะปัญญาอ่อนเป็นสาเหตุสำคัญของการเป็นยิวอาชญากร คือ กอร์ดคาร์ค(Goddard, 1920) ได้รวบรวมจากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะความบกพร่องทางจิต และลักษณะความคิดสร้างสรรค์ ประกอบกับข้อมูลที่ไต่จากการศึกษาของกลุค (Glueck, 1918) ที่ศึกษาเด็กยิวอาชญากรในคุกซิง - ซิง และพบว่ายิวอาชญากรเป็นผู้ที่ได้รับความทุกข์ทรมาน จากลักษณะความบกพร่องทางจิตใจในอัตราที่ค่อนข้างสูง แต่อย่างไรก็ตาม พอล มัสเซอร์ และจอห์น คองเกอร์(Paul Musser and John J. Conger, 1969) สรุปว่า ลักษณะความบกพร่องทางจิตหรือระดับสติปัญญาจะถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในการศึกษาสาเหตุการกระทำความผิดของเด็กแต่อย่างเดียวนั้นไม่ได้

๓. ความวิตกรจิตและความแปรปรวนทางอารมณ์ (Mental - Emotional Disorders) ทฤษฎีนี้ถือว่า ความวิตกรจิต และความแปรปรวนทางอารมณ์ รวมทั้งลักษณะการปรับตัวที่ไม่ดี เป็นปัจจัยสำคัญในการกระทำความผิด บุคคลที่จัดว่าเป็นผู้มีอิทธิพลในทฤษฎีนี้ก็คือ ซิกมันด์ فروยด์, แอดเลอร์, คาร์ล จุง และออตโต แร็งค์ ทฤษฎีดังกล่าวนี้อธิบายว่า ความขัดแย้งทางจิต เกิดขึ้นจากความขัดแย้งในระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ ทางบุคลิกภาพของบุคคล องค์ประกอบบางประการซึ่งถูกกดไว้จะพยายามแสดงออกมาทางอ้อมเป็นการกระทำผิด

¹ M.A. Merrill, Problem of Child Delinquency (Boston : Houghton Mifflin, 1947), p.167.

² S. Glueck, "A Study of Admission to Sing - Sing," Journal of Mental Hygiene 2(June 1918) : 84 - 93.

³ H.H. Goddard, Human Efficiency and Levels of Intelligence (New Jersey : Princeton University Press, 1920), pp. 72 - 73.

⁴ Paul H. Musser and John J. Conger, Child Development and Personality, 2d ed. (New York : John Weatherhill, 1969), pp. 733 - 740.

ฮิลลี่และบรอนเนอร์ (William Healy and Augusta F. Bronner, 1936) พบว่าสาเหตุของอาชญากรรมนั้นเกิดเมื่อความปรารถนาถูกขัดขวาง ความรู้สึกที่ว่าตนไม่อาจมีความสัมพันธ์กับคนอื่นได้อย่างเต็มที่ หรือความรู้สึกที่เป็นแบบคอย ความรู้สึกเหล่านี้จะถูกแสดงออกมาในรูปแบบอื่น เพื่อจะสนองความพอใจของตนเอง ซึ่งมักจะเป็นการประพฤติผิด เด็กจะหาทางออกด้วยการประพฤติชั่ว หรือรวมกลุ่มกับเด็กเกเร เพื่อเป็นการชดเชยทางใจ หรือเพื่อหนีความคับข้องใจต่าง ๆ เขาได้สรุปว่า แรงกระตุ้นภายในหรือการที่ต้องการจะสร้างความพอใจทดแทนสิ่งที่ตนไม่มีหรือถูกขัดขวางล้วนแต่เป็นสาเหตุของการกระทำผิดทั้งสิ้น

คอฟฟ์แมน (Kaufman, 1955) ได้ศึกษายุวอาชญากรที่ถูกส่งมายังศาลคดีเด็กและเยาวชนในเมืองบอสตัน และได้รับการแนะนำจาก Judge Baker Guidance Center โดยใช้วิธีการศึกษาตามแนวทฤษฎีจิตวิเคราะห์ ได้พบว่า การขาดรูปแบบผู้ปกครอง ความขัดแย้งที่เกิดจากการพัฒนาทางจิตใจหรือความขัดแย้งของ ego และ superego ซึ่งเป็นส่วนสำคัญของโครงสร้างทางบุคลิกภาพเหล่านี้ จะเป็นส่วนสำคัญที่นำไปสู่ลักษณะการกระทำผิดของเด็ก^๒

๒. ทฤษฎีว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว

ความคิดตามแนวทฤษฎีนี้ เชื่อว่าปัญหาเด็กกระทำความผิด เกิดจากภาวะความเป็นอยู่และความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัวไม่ราบรื่น ผู้ปกครองที่ปล่อยให้เด็ก

1

W. Healy and A.F. Bronner, New Light on Delinquency and Its Treatment (New Haver : Yale University Press, 1936), pp. 70-78.

2

Irving Kaufman, "Three Basic Sources for Pre-Delinquent Character, "Nervous Child 2 (1955) : 12-15.

เติบโตขึ้นในสถานการณ์ที่มีทัศนคติทางจิตใจอย่างรุนแรง จนเด็กเกิดไม่คอย หรือเด็กตกอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่สามารถต่อสู้แข่งขันคนอื่นได้ตามลำพัง ผลที่เกิดขึ้นก็คือ เด็กคนนั้นจะกลายเป็นเด็กเกเร รู้สึกว่าตนเองถูกทอดทิ้ง ทรมานหวัง ไม่มีใครเอาใจใส่

เฟนิเกิล (Fenichel, 1945) ได้รายงานว่าผู้ปกครองที่ไม่มีความแน่นอนในการอบรมเลี้ยงดูบุตร ไม่รักษาสัญญาที่ให้ไว้จะทำให้เด็กเหล่านี้พยายามป้องกันตนเองโดยเด็กจะยึดสิ่งที่ตนต้องการมาโดยเร็วที่สุด ซึ่งลักษณะนี้จะพัฒนาจนกระทั่งทำให้เด็กไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้ (impulsive) ริช (Rich, 1954) ได้ศึกษาและพบว่าการยอมรับของผู้ปกครอง เป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการที่เด็กจะมีความรู้สึกมั่นคงปลอดภัย เขาได้ย้ำว่า ความสำคัญของครอบครัวเป็นสาเหตุอันหนึ่งที่จะนำไปสู่การกระทำผิดของเด็ก^๓

ก. ทฤษฎีว่าด้วยเศรษฐกิจ

ทฤษฎีเกี่ยวกับเศรษฐกิจจะอธิบายถึง ความสำคัญของภาวะทางเศรษฐกิจ เช่น ผลสืบเนื่องมาจากความยากจนที่ต่ออัตราส่วนของอาชญากรรม ในปี ค.ศ. ๑๙๒๘ เบลร์ต (Burt) ได้เขียนเรื่องหนึ่งชื่อว่า "The Young Delinquent"

1 Lowell Juilliard Carr, Delinquency Control (New York : Harper and Brothers, 1941), pp. 69-73.

2 O. Fenichel, The Psychoanalytic Theory of Neurosis (New York : W.W. Norton Co., 1945), pp. 69 - 73.

3 Gilbert L. Rich, "Childhood as a Preparation for Delinquency, "Journal of Educational Sociology 27 (1954): 404-405.

โดยได้แสดงสถิติตัวเลขไว้ว่า ๕๖ เปอร์เซ็นต์ของผู้กระทำผิดในกรุงลอนดอนนั้นมาจาก ผู้ที่มีฐานะยากจน

บลู (Blue, 1948) ได้พยายามที่จะศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างฐานะทางเศรษฐกิจ เชื้อชาติ และฐานะทางเศรษฐกิจ และได้พบว่า ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างเชื้อชาติและฐานะทางเศรษฐกิจมีเพียง .๔๒ ในขณะที่ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างฐานะทางเศรษฐกิจและฐานะทางเศรษฐกิจสูงถึง .๕๕ บลูจึงได้สรุปว่า ฐานะทางเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กับฐานะทางเศรษฐกิจมากกว่าเชื้อชาติ อย่างไรก็ตามในระยะหลัง ๆ นี้ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างฐานะทางเศรษฐกิจกับอาชญากรรมนั้น ผลที่ปรากฏนั้นไม่เป็นแบบเดียวกัน และในบางครั้งก็ขัดกัน จึงยังสรุปไม่ได้ว่าความยากจนนั้นเป็นปัจจัยที่สำคัญ จะต้องมียปัจจัยอื่นมาประกอบอีกจึงจะมีอิทธิพลมากพอที่จะก่อให้เกิดความผิดได้

๗. ทฤษฎีหลายปัจจัย

ทฤษฎีนี้ย้ำว่า สาเหตุของการกระทำผิดมีอยู่หลายประการ โดยแยกกล่าวเป็นประเภท ๆ คือ

๑. ทฤษฎีว่าด้วยการประพฤตินิสัยที่ได้มาจากการเรียนรู้
- นักทฤษฎีนี้เชื่อว่า การกระทำผิดเป็นสิ่งที่ได้มาจากการเรียนรู้ โดยอธิบายว่า การกระทำผิดหรือความประพฤตินอกกฎเกณฑ์ เป็นสิ่งที่บุคคลเรียนรู้

¹ T.J. Blue, "The Relationship of Juvenile Delinquency, Race, and Economic Status, Journal of Negro Education 17 (1948) : 469 - 477

² Barnes, H. Elmer and N.K. Teeters, New Horizon in Criminology (Englewood Cliffs, N.J. : Prentice - Hall 1959), pp.

และรับมาจากกระบวนการที่บุคคลมาอยู่เป็นกลุ่ม ซัทเทอร์แลนด์ (Edwin H. Sutherland) ได้เขียนทฤษฎีว่าด้วยการเรียนรู้โดยใช้ชื่อทฤษฎีว่า Theories of Differential Association ซึ่งถือว่า อัตราส่วนการกระทำผิดมากน้อยเพียงใดนั้นเป็นผลมาจาก ลักษณะการคบหาสมาคมระหว่างบุคคลในกลุ่ม และกระบวนการศึกษาที่บุคคลเรียนรู้จากกลุ่ม ซัทเทอร์แลนด์ กล่าวว่า ความประพฤติไม่ว่าดีหรือชั่วเป็นสิ่งที่เรียนรู้มาตั้งแต่สมัยเด็ก ๆ และสืบต่อเรื่อยมาตลอดชีวิต เป็นประสบการณ์ของบุคคล ซึ่งทั้งนี้สอดคล้องกับความคิดของริช (Rich, 1954) ที่ว่า วัยเด็กเป็นการเตรียมตัวไปสู่การเป็น ยิวอาชญากร (Childhood as a preparation for delinquency) ในตอนแรก ๆ เด็กจะพัฒนาลักษณะบางประการขึ้นมา และค่อย ๆ เพิ่มขึ้นเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ริชได้เสนอข้อคิดไว้ว่าอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนที่เด็กคบหาสมาคม ตลอดจนโรงเรียนมีความสำคัญที่จะกำหนดแนวทางในการพัฒนาการของเด็ก ถ้าเกิดความล้มเหลวก็จะนำไปสู่สาเหตุของการเป็นยิวอาชญากรได้ต่อไป¹

วัตเทนเบิร์ก (Wattenberg, 1953) ได้ทำการศึกษาเด็กชายอายุ ๑๑ ปี จำนวน ๓๘๘ คน ซึ่งมีรายงานปัญหาทางความประพฤติจากตำรวจ โดยเปรียบเทียบ กับเด็กชายอายุ ๑๓ ปี จำนวน ๓,๓๘๓ คนพบว่า เด็กอายุ ๑๑ ปี จะเป็นสมาชิกของกลุ่มมากกว่า และถาบุคคลในกลุ่มประกอบอาชญากรรม เด็กเหล่านั้นก็จะยึดตามอย่างเพื่อให้ตนเองเป็นที่ยอมรับในกลุ่ม วัตเทนเบิร์ก ได้สรุปว่า ยิวอาชญากรเป็นผลของการพัฒนาการทาง

1

Martin H. Neumeier, Juvenile Delinquency in Modern Society (New Jersey : D. Van Nostrand Co., 1961), p.90.

2

Edwin H. Sutherland, "Criminality Theories and Behavioral Images," The American Journal of Sociology 16 (March 1956) : 433 -444

3

Gilbert J. Rich, Childhood as a Preparation for Delinquency, Journal of Educational Psychology 27 (1954) : 407 - 411.

บุคลิกภาพที่ไม่เหมาะสมซึ่งพัฒนามาเป็นระยะเวลาาน โภยที่มีสาเหตุมาจากความยุ่งยาก
บางประการที่เกิดขึ้นในวัยเด็ก

๒. ทฤษฎีนี้ตั้งขึ้นเพื่อจะรวมปัจจัยทางบุคลิกภาพ และสภาพสังคมเข้าด้วยกัน เพื่อ
ศึกษาสาเหตุของการกระทำผิดโดยเป็นการผสมผสานความคิดเห็น และวิธีการที่ต่างกัน
เข้าด้วยกัน จนเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการศึกษาปัญหาและมูลเหตุของเยาวชน
ฮาร์ทเวย์และโมนาเคซี (Starke R. Hathaway and Elio D. Monachesi
1963) ซึ่งได้ศึกษาค้นคว้าตามแนวทฤษฎีดังกล่าวข้างต้น ปรากฏว่าแบบแผนบุคลิกภาพ
บางอย่างและปัจจัยทางเศรษฐกิจสังคมบางประการ เป็นสาเหตุของการกระทำผิด^๒
นอกจากนั้น ฮาร์ทฮุง (Frank E. Hartung, 1953) ยังได้กล่าวว่า
อาชญากรก็คือ บุคคลปกติที่หากไปอยู่ในสังคมอันไม่เป็นระเบียบ จึงมีอิทธิพลทำให้บุคคล
กลายเป็นบุคคลที่ไม่ปกติสมบูรณ์ จนกระทั่งกลายเป็นเยาวชนอาชญากรไปในที่สุด

จากการศึกษาสาเหตุการกระทำผิดของเยาวชนอาชญากรข้างต้นนี้ ทำให้ผู้วิจัย
เกิดความสนใจที่จะศึกษาลักษณะบุคลิกภาพของผู้กระทำผิด ซึ่งจะเป็นแนวทางไปสู่
การศึกษาสาเหตุของการกระทำผิดของเยาวชนอาชญากรในประเทศไทย เพราะการศึกษา
เรื่องบุคลิกภาพจะเป็นสิ่งที่ทำให้เราสามารถเข้าใจสาเหตุแห่งพฤติกรรม ซึ่งจะช่วย

¹ W.W. Wattenberg and J.J. Balistreri, "Gang Membership and
Juvenile Misconduct," American Sociological Review 15 (1950) : 744-752.

² S.R. Hathaway and E.D. Monachesi, Adolescent Personality
and Behavior, pp.77 - 78.

³ ว่างใน Neumeyer, Juvenile Delinquency in Modern Society, pp.97-98.

⁴ Calvin S. Hall and Lindzey, Theories of Personality, 2d ed.
(London : John Wiley & Sons, 1957), p.6.

พยากรณ์และควบคุมพฤติกรรมนั้น ๆ ได้ และนอกจากนั้นผู้วิจัยยังได้รวบรวมงานวิจัยทางบุคลิกภาพและองค์ประกอบอื่น ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดในด้านต่าง ๆ ไว้เพื่อเป็นประโยชน์ในการแก้ปัญหา และเป็นแนวทางในการศึกษาปัญหาต่อไป

การวิสัน (Garrison, 1947) ได้ให้หลักในการพิจารณาเด็กที่กระทำผิดกฎหมายคือจะต้องพิจารณาในแง่ต่าง ๆ เช่นสภาพร่างกาย อารมณ์ ฐานะเศรษฐกิจ ครอบครัว การศึกษาหากความรู้ การเบเพื่อน การเข้าสังคมและการปรับตัวเข้ากับบุคคลอื่น โครงสร้างทางบุคลิกภาพของเด็กที่กระทำผิดกฎหมาย ความต้องการของเด็กที่กระทำผิดกฎหมายมีไ้แตกต่างไปจากเด็กปกติ ผลจากการที่เด็กไม่ได้รับการตอบสนองของความ ต้องการอย่างเพียงพอ และขาดการยอมรับจากสังคม จึงนำไปสู่การเป็นบุวอาชญากร^๒

เมอร์ริล (Merrill, 1947) ได้ทำการทดสอบระดับสติปัญญาของเด็กวัยรุ่นที่กระทำผิดกฎหมายจำนวน ๕๐๐ คน เปรียบเทียบกับเด็กปกติ จำนวน ๓,๐๐๐ คน อายุระหว่าง ๑๓ - ๑๕ ปี พบว่าเด็กกระทำผิดกฎหมายมีช่วงทางของสติปัญญาจากสูงสุดถึงต่ำสุดมากกว่าเด็กปกติ ระดับสติปัญญาเฉลี่ยของเด็กกระทำผิดกฎหมายเป็น ๘๖.๕ และของ เด็กปกติเป็น ๑๐๑.๘ เมอร์ริล ได้สรุปว่าเด็กปกติมีระดับสติปัญญาสูงกว่าเด็กกระทำผิดกฎหมายเล็กน้อย^๓

เบอร์ท (Burt, 1959) ได้ทำการศึกษาบุวอาชญากรและกลุ่มเด็กปกติที่อยู่ในสภาพแวดล้อมเดียวกัน พบว่าเด็กบุวอาชญากร ๗.๖ เปอร์เซ็นต์มีระดับ

¹ ชัยพร วิชาวุธ, "จิตวิทยาเชิงวิทยาศาสตร์" บทความประกอบวารสารจิตวิทยา เบื้องต้น, แผนกวิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๑๖ หน้า ๑.

² Garrison, Psychology of adolescence, pp. 441 - 445

³ Merrill, Problem of Child Delinquency. pp. 150 - 153

สติปัญญาอยู่ในช่วง ๕๐ - ๗๐ ในขณะที่เด็กปกติในกลุ่มควบคุมมีเพียง ๑.๒ เปอร์เซ็นต์ ในขณะที่เดียวกันเด็กผู้อาชญากร ๒.๕ เปอร์เซ็นต์เท่านั้นที่มีระดับสติปัญญาสูงกว่า ๑๕๕ ในขณะที่เด็กปกติถึง ๕.๕ เปอร์เซ็นต์

ชาร์ล (Charles, 1936) ได้ศึกษาความแตกต่างระหว่างระดับสติปัญญาของเด็กผู้อาชญากรและเด็กปกติที่มีฐานะทางเศรษฐกิจใกล้เคียงกัน โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กผู้อาชญากรชายผิวขาวและผิวดำจำนวน ๓๕๕ คน และเป็นเด็กปกติชายผิวขาวและผิวดำจำนวน ๕๐๐ คน พบว่าผู้อาชญากรชายผิวขาว ๓๐ เปอร์เซ็นต์ และผู้อาชญากรชายผิวดำ ๔๗ เปอร์เซ็นต์ มีระดับสติปัญญาต่ำกว่า ๗๐ ในขณะที่เด็กปกติชายผิวขาวและผิวดำ ๓.๕ เปอร์เซ็นต์ เท่านั้นที่มีระดับสติปัญญาต่ำกว่า ๗๐

ไดนิทซ์ (Dinitz, et all, 1957) ได้ศึกษาความแตกต่างของระดับสติปัญญาระหว่างผู้อาชญากรและเด็กปกติจำนวน ๑๒๖ คน โดยใช้คะแนนจาก Delinquency Vulnerability (D.E.) และ Social Responsibility (R.E.) ซึ่งได้จากแบบสำรวจทางจิตวิทยาชื่อ California Psychological Inventory และ Delinquency Proneess Index โดยรวมคะแนนระหว่าง D.E. และ R.E. ผลจากแบบทดสอบดังกล่าว และแบบทดสอบสติปัญญาของแอสทอร์ค บีเนต ก็พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในแบบทดสอบการอ่าน (Reading Test) และแบบทดสอบทางคณิตศาสตร์ (Arithmetic Test) ระหว่างกลุ่มทั้งสองผู้ศึกษาจึงได้สรุปว่าลักษณะเช่นนี้ เป็นการอธิบายความบกพร่องในการอ่านและการคำนวณในกลุ่มเด็กที่มีลักษณะจะเป็นผู้อาชญากรต่อไป

1 C. Burt, The Young Delinquent (London : University Press of London, 1959), pp. 79 - 82

2 C.M. Charles, "A Comparison of the Intelligence Quotients of Incarcerated Delinquent White and American Negro Boys," Journal of Applied Psychology 2 (May 1963) : 499 - 510.

3 S.K. Dinitz and R.C. Walter, " Delinquency Proneess and School Achievement " Educational Research Bulletin 36 (1957) : 131 - 136

ฮาร์ริงตัน และเดวิส (Harrington and Davis, 1953) ได้พยายามศึกษาเพื่อทดสอบสมมติฐานที่ว่า บุวอาชญากรคือความสามารถที่จะคิดอย่างนามธรรม ซึ่งถือเป็นองค์ประกอบหนึ่งของสติปัญญา กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาได้แก่กลุ่มปกติชาย ๓๓ คน กลุ่มบุวอาชญากรชาย ๒๙ คน ซึ่งมีระดับสติปัญญาและอายุใกล้เคียงกัน เขาได้ศึกษาโดยการเสนอจำนวน ๑๐ ประโยค ให้กลุ่มตัวอย่างทั้งสองอธิบายความหมาย โดยมีนักจิตวิทยา ๔ คน เป็นผู้ประเมินค่าระดับความเป็นนามธรรมของคำตอบและแปลงเป็นคะแนน จากผลการทดลองไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในการคิดแบบนามธรรมระหว่างกลุ่มตัวอย่างทั้งสอง และแสดงให้เห็นว่า องค์ประกอบของสติปัญญาไม่มีความสัมพันธ์กับการเป็นบุวอาชญากร

ฮิลลีและบรอนเนอร์ (Healy and Bronner, 1936) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบเด็กวัยรุ่นชายที่กระทำผิดกฎหมายกับเด็กปกติ โดยศึกษาเด็กเป็นรายบุคคลจาก ๑๓๓ ครอบครัว เป็นเด็กกระทำผิดกฎหมาย ๑๕๒ คน และเด็กปกติ ๑๐๕ คน ซึ่งเป็นพี่น้องชายและหญิงของเด็กกระทำผิดกฎหมาย จากการวิจัยพบว่า เด็กกระทำผิดกฎหมายไม่ตั้งใจเรียน ไม่ชอบทำการบ้านที่ครูสั่ง เกียจคร้านในการเรียน ซากเรียนบ่อยครั้ง และมีผลในการเรียนต่ำกว่าพี่น้องซึ่งเป็นเด็กปกติ^๒

^๑ Harrington and Davis, "Socialization and Adolescent Personality," in Reading in Social Psychology, ed. G.E. Swanson (New York : Henry Holt Co., 1953), pp. 529 - 531.

^๒ Healy and Bronner, New Light on Delinquency and Its Treatment, pp. 61 - 65.

✓ คองเกอร์และมิลเลอร์ (Conger and Miller, 1966) ได้ทำการวิจัย เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมของเด็กกระทำผิดกฎหมายกับเด็กปกติ กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กกระทำผิดกฎหมายชาย ๓๐๘ คน หญิง ๑๗๐ คน และเด็กปกติจำนวนเท่ากัน เด็กทั้งสองกลุ่มมีอายุระหว่าง ๑๓ - ๑๘ ปี มีระดับสติปัญญาและฐานะเศรษฐกิจใกล้เคียงกัน โดยใช้แบบทดสอบบุคลิกภาพสำหรับวัยรุ่นบุคลิกภาพ และใช้มาตราประเมินค่า (Rating Scale) สำหรับวัดพฤติกรรม ผลการวิจัยปรากฏว่าเด็กกระทำผิดกฎหมายไม่ตั้งใจเรียน เกมเพื่อนอย่างไม่จริงจัง มีเพื่อนน้อย มักชอบไปไหนคนเดียว ได้รับการยอมรับจากเพื่อนน้อย ชอบแสดงความก้าวร้าวกับเพื่อน ปรับตัวเข้ากับเพื่อนไม่ได้ ชอบมุงร้ายเพื่อน

ก๊อทฟรายด์ (Gottfried, 1959) ได้ทำการวิจัยถึงความแตกต่างระหว่างเด็กวัยรุ่นชายที่กระทำผิดกฎหมาย และเด็กปกติทางด้านความต้องการทางจิต โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นเด็กวัยรุ่นชายที่กระทำผิดกฎหมายจำนวน ๒๗ คน กับเด็กปกติจำนวน ๕๕ คน เด็กทั้งสองกลุ่มอาศัยอยู่ในรัฐโอไฮโอ และเคยเรียนในชั้นมัธยมศึกษามาแล้ว มีอายุและระดับสติปัญญาใกล้เคียงกัน แบบทดสอบที่ใช้เป็นแบบมาตราประเมินค่า (Rating Scale) ผลการวิจัยพบว่า เด็กปกติเป็นเด็กที่ขยันขันแข็ง มานะอดทน ต้องการที่จะประสบความสำเร็จในชีวิต มากกว่าเด็กที่กระทำผิดกฎหมาย

ยังก์ (Young, 1956) ได้ทำการวิจัยเพื่อทดสอบความรู้สึกรู้สึกของเด็กกระทำผิดกฎหมายทั้งชายและหญิง กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กกระทำผิดกฎหมายชายหญิงกลุ่มละ

¹ J.J. Conger and W.C. Miller, Personality, School Class and Delinquency (New York : Wiley, 1966), pp.48 - 56.

² M.W. Gottfried, "Psychological Needs and Verbally Expressed Aggression of Adolescent Delinquent Boys," Dissertation Abstracts 19 (December) : 3352 - 3353.

๓๘ คน มีอายุระหว่าง ๑๐ - ๑๗ ปี โดยใช้แบบทดสอบ ที เอ ที (TAT - Thematic Apperception Test) ผู้วิจัยได้ให้เด็กเหล่านี้ดูรูปภาพ ที เอ ที ๑๖ ภาพ ทีละภาพ แล้วให้พรรณนาความรู้สึกออกมาปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นรูปบิคาของเขา ๓๘.๒ เปอร์เซ็นต์จากจำนวนเด็กวัยรุ่นชายทั้งหมด เด็กมากกว่า ๑ ใน ๓ พรรณนาว่าเห็นบิคาของเขากำลังได้รับบาดเจ็บ ป่วยและตาย และเด็ก ๒๐.๖ เปอร์เซ็นต์พรรณนาว่าบุตรชายยิงบิคา เกี่ยวกับทัศนคติ เด็กพรรณนาว่า เขายกย่องบิคามากกว่ามารดา แต่เขาก็มีทัศนคติที่ต่อต้านบิคา มารดา มากกว่าที่ไม่ดี เด็กวัยรุ่นชายและหญิงพรรณนาว่ามารดาทำโทษตนมากกว่าบิคา

ดิทซ์ (Deitz, 1969) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบ เด็กที่กระทำผิดกฎหมายกับเด็กปกติ ทางด้านการปรับตัวเข้ากับบิคา มารดา กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กวัยรุ่นชายที่กระทำผิดกฎหมายจำนวน ๔๐ คน มีอายุเฉลี่ย ๑๖ ปี กับเด็กวัยรุ่นชาย ๔๒ คน มีอายุเฉลี่ย ๑๕ ปี โดยใช้แบบทดสอบมาตราประเมินค่า (Rating Scale) จากผลการวิจัยพบว่า เด็กกระทำผิดกฎหมายมีความใกล้ชิดกับผู้ปกครองน้อยกว่าเด็กปกติ และมีความรู้สึกที่ผู้ปกครองมีความเข้าใจในตัวเขาน้อยกว่าผู้ปกครองของเด็กปกติ

แคส (Cass, 1952) ได้ศึกษาตัวแปรต่าง ๆ ที่มีความสำคัญต่อความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับเด็กบุรุษอายุแรก กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กวัยรุ่นที่กระทำผิดและมีการปรับตัวผิดอย่างรุนแรง โดยมีรายชื่ออยู่ในโครงการวิจัยบุรุษอายุแรกของศาลในรัฐโอไฮโอ และนำมาเปรียบเทียบกับเด็กวัยรุ่นปกติซึ่งมีอายุ เพศ และระดับ

¹ Florene M. Young, "Responses of Juvenile Delinquents to The Thematic Apperception Test," Journal of Genetic Psychology 18 (February 1956) : 251 - 259.

² George W. Deitz, "A Comparison of Delinquents with Non-delinquents on Self Concept, Self Acceptance and Parental Identification," Journal of Genetic Psychology 15 (February 1969) : 285 - 295.

✓ เศรษฐกิจเท่าเทียมกัน จากการศึกษาสรุปได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวเป็นสิ่ง
สำคัญ มารดาที่ปล่อยและละเลยเด็กมากเกินไปหรือมีความไม่แน่นอนในการเลี้ยงดูบุตร
ทำให้เกิดปัญหาในการปรับตัว ซึ่งนำไปสู่ปัญหาการเป็นเยาวชนอาชญากรในอนาคต

เฮอส์โควิทซ์ เลวิน และสไปแวก (Herskovitz , Levine and Spivak, 1959) ได้ศึกษาเปรียบเทียบลักษณะครอบครัวระหว่างเด็กวัยรุ่นที่กระทำ
ผิดกฎหมายและเด็กปกติจำนวน ๒๖ คน โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กจากครอบครัวที่มีฐานะ
ทางเศรษฐกิจดี จากการศึกษาพบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างครอบครัว
ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสอง คือผู้ปกครองของเด็กวัยรุ่นที่กระทำผิดกฎหมาย จะให้ความรัก
ความอบอุ่น ใกล้ชิดกับเด็กน้อยจนเด็กเกิดความรู้สึกขาดความอบอุ่น คับข้องใจ รู้สึกว่า
ตนถูกปฏิเสธ มีความรู้สึกเป็นศัตรูต่อผู้มีอำนาจ โดยเฉพาะผู้ปกครอง และมักจะแสดงความ
ก้าวร้าวสูง

✓ กลูคและกลูค (Glueck and Glueck, 1950) ได้ทำการศึกษาสภาพ
ครอบครัวของเด็กเยาวชนอาชญากร ๕๐๐ คน โดยเปรียบเทียบกับเด็กปกติที่มีอายุ รัศมี
สติปัญญา เชื้อชาติ และสิ่งแวดล้อมใกล้เคียงกัน จากการศึกษาพบว่า เด็กเยาวชนอาชญากร
ร้อยละ ๒๐ คน มีสภาพครอบครัวที่แตกแยก นิดาถึงแกกรรม หรือทอดทิ้งครอบครัวไป
เป็นเวลานาน ๆ เด็กถูกเลี้ยงตามยถากรรม และไม่มีโอกาสที่จะมีความสัมพันธ์ทางจิตใจ
กับบิดามารดาจนเกิดความหมกหมองในชีวิต และกลายเป็นเด็กก้าวร้าว พุคปลดและกระทำ
ความผิด

1 L.K. Cass, "Parent Child Relationships and Delinquency,"
Journal of Abnormal and Social Psychology 47 (1952) : 101 - 104.

2 H.H Herskovitz, M. Levine, and G. Spivak, "Anti - Social
Behavior of Adolescents from Higher Socio - Economic Groups,"
Journal of Nervous and Mental Disabilities 38 (1959) : 467 -476.

3 S. Glueck and E. Glueck, Predicting Delinquency and
Crime (Cambridge, Mass : Harvard University, 1950), pp. 135 - 142.

ฮิลลีและบรอนเนอร์ (Nealy and Bronner, 1936) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบเด็กวัยรุ่นชายที่กระทำผิดกฎหมายกับเด็กปกติจาก ๑๓๓ ครอบครัว เป็นเด็กกระทำผิดกฎหมาย ๑๓๒ คน และเด็กปกติ ๑๐๕ คน ผลการวิจัยพบว่า เด็กกระทำผิดกฎหมายไม่พอใจในความเป็นอยู่ของครอบครัว ไม่มีความสุข มีพฤติกรรมโต้แย้งมากหนีออกจากบ้าน เกิดความรู้สึกไม่มั่นใจในตัวเอง มีความรู้สึกไม่รักครอบครัวสูงกว่าเด็กปกติ

กลูคและกลูค (Glueck and Glueck, 1950) ได้ทำการวิจัยเพื่อต้องการทราบถึงการแสดงพฤติกรรมต่อบุคคลอื่นของเด็กยูวออาชญากร กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กยูวออาชญากรชายจำนวน ๒๕ คน มีอายุระหว่าง ๑๔ - ๑๘ ปี โดยใช้แบบทดสอบโปรเจกทีฟ เทสต์ (Projective Test) ผลการวิจัยพบว่า เด็กกระทำผิดกฎหมายซึ่งแสดงความก้าวร้าวต่อบุคคลอื่น มักทำตัวเป็นศัตรูและมุ่งร้ายต่อบุคคลอื่น ซัดขี้หน้าต่อผู้อื่นอาจควบคุมอารมณ์ตนเองไม่ได้ มีความรู้สึกต้องการทำลาย

มอสเชอร์และมอร์ติเมอร์ (Mosher and Mortimer, 1968) ได้ทำการวิจัยเพื่อต้องการศึกษาพฤติกรรมทางด้านการใช้คำพูดก้าวร้าวของเด็กยูวออาชญากรชายจำนวน ๔๐ คน โดยจับคู่ทดลองกับเด็กปกติจำนวนเท่ากัน เด็กทั้งสองกลุ่มมีอายุระหว่าง ๑๕ - ๒๐ ปี และเคยเรียนในชั้นมัธยมศึกษามาก่อน โดยทำการทดลองในห้องทดลองที่ละคู่

¹ Nealy and Bronner, New Light on Delinquency and Its Treatment, pp. 63 - 64.

² S. Glueck and E.T. Glueck, Unravelling Juvenile Delinquency (New York : Commonwealth Fund, 1950), pp. 126 - 132.

โดยให้กลุ่มตัวอย่างทั้งสองทำกล่องใส่บัตรที่ผู้ทดลองซ่อนไว้ในห้องทดลอง ถ้าใครหา
ได้ของจะเป็นของใคร ผู้วิจัยใช้วิธีสังเกตอยู่ภายนอกห้องทดลอง และสามารถได้ยินเสียง
สนทนาภายในห้องทดลองโดยใช้เครื่องขยายเสียง ผลการวิจัยพบว่า เด็กกระทำผิด
กฎหมายใช้คำพูดก้าวร้าวสูง และแสดงท่าที่เป็นศัตรูกับเด็กปกติ จนทำให้เด็กปกติ
มักเกิดความกลัว

เวสต์ตัน (Weston, 1959) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาการทรมานว่าถ้าเด็ก
วัยรุ่นชายที่กระทำผิดกฎหมายมีความเครียดทางอารมณ์ ซึ่งทำให้เขาขาดความสงบสุขทาง
จิตแล้ว จะเก็บกอดความเครียดไว้ได้มากน้อยเพียงใด จะมีการเคลื่อนไหวร่างกายในการ
ทำกิจกรรมต่าง ๆ และมีความเพื่องั้นหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กวัยรุ่นชายที่กระทำผิด
กฎหมายจำนวน ๓๐ คน มีอายุระหว่าง ๑๒ - ๑๖ ปี ผู้วิจัยทำให้เด็กเหล่านั้นทุกคนเกิด
ความเครียด แล้ววัดความเก็บกอดโดยใช้แบบทดสอบของรอร์สชาร์ท (Rorschach Test)
นอกจากนี้ยังวัดการเคลื่อนไหวร่างกายในการทำกิจกรรมต่าง ๆ และวัดความเพื่องั้น
ผลการวิจัยพบว่า เมื่อมีความเครียดทางอารมณ์เด็กจะเก็บกอดความเครียดไว้ มีการ
เคลื่อนไหวในการทำกิจกรรมต่าง ๆ มากขึ้น แต่ความเพื่องั้นไม่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ
จากการวิจัยครั้งนี้แสดงว่า เด็กวัยรุ่นชายเมื่อเกิดความเครียดทางอารมณ์ ก็จะเพิ่ม
ทั้งความเก็บกอดและการเคลื่อนไหวร่างกายในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ
เด็กพยายามหลีกเลี่ยงการเก็บกอดทางอารมณ์ วิ่งไป ราวร่างกายทำกิจกรรมเพิ่มมากขึ้น

¹ Donald L. Mosher and Rowe L. Mortimer, "Verbal Aggressive Behavior in Delinquent Boys," Journal of Abnormal Psychology 73 (May 1968) : 454 - 460.

² Donald Loslie Weston, "Motor Activity and Depression in Juvenile Delinquents," Dissertation Abstracts, 19 (September 1959) : 1208.

ส่วนการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปัญหาภาวะทุพกรในประเทศไทยนั้น กล่าวคือในปี พ.ศ. ๒๕๑๔ นายพนธ์ สัมมา ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบความต้องการทางจิต และความวิตกกังวลของเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางกับเด็กวัยรุ่นในโรงเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดพระนคร ๒๐ คน และเด็กที่กระทำผิดกฎหมายจำนวน ๑๒๐ คน เด็กทั้งสองกลุ่มนี้ เป็นรายมีอายุระหว่าง ๑๕ - ๑๙ ปี ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบสองฉบับคือ แบบทดสอบความต้องการทางจิตและแบบทดสอบความวิตกกังวล ผลการวิจัยพบว่า เด็กปกติมีความต้องการความสัมฤทธิ์ผลทางด้านการเรียนคือต้องการสอบไล่ได้มากกว่าเด็กกระทำผิดกฎหมาย

ในปี ๒๕๑๐ นางสาวพิสมัย วิบูลย์สวัสดิ์ ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ในครอบครัวตามทัศนคติของเด็กที่กระทำผิด และเด็กที่ไม่กระทำผิดกฎหมาย ผู้วิจัยใช้วิธีสัมภาษณ์เด็กกระทำผิดกฎหมาย ทั้งเด็กวัยรุ่นชายและหญิงจำนวน ๕๐ คน ซึ่งเด็กเหล่านี้อยู่ในสถานฝึกอบรมเด็กหญิงของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง (บางนา) และบ้านปรานี และสัมภาษณ์กลุ่มเด็กที่ไม่กระทำผิดกฎหมายจำนวน ๕๐ คน ซึ่งปัจจุบันเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล ๔ แห่ง จากผลการวิจัยพบว่า บิดามารดาสงเกตใจเด็กกระทำผิดกฎหมายน้อยกว่าเด็กไม่กระทำผิดกฎหมาย เด็กที่กระทำผิดกฎหมายรู้สึกว่ามีมารดาที่รักตนมากกว่าบิดา บรรยายกาศในครอบครัวของเด็กที่กระทำผิดกฎหมายจะตึงเครียด บิดามารดาของเด็กกระทำผิดกฎหมายจะไม่เข้มงวดกวดขัน

พนธ์ สัมมา, "การศึกษาเปรียบเทียบความต้องการทางจิตและความวิตกกังวลของเด็กวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางกับเด็กวัยรุ่นในโรงเรียน"

(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, ๒๕๑๔).

มีเวลาพักกับเด็กน้อย เด็กมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นและทำกิจกรรมร่วมกับครอบครัว น้อยกว่าเด็กปกติ

จากผลการศึกษาวิจัยที่ได้จากวิธีการและกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวก็เป็นแนวทางในอันที่จะศึกษาปัญหาการกระทำคามผิดของเด็ก และผู้วิจัยได้เลือกศึกษาปัญหาดังกล่าวโดยใช้แบบทดสอบ เอ็ม เอ็ม พี ไอ และเลือกใช้มาตรที่ประเมินบุคลิกภาพ ๕ มาตร เนื่องจากในปี ค.ศ. ๑๙๕๕ ฮาร์ทเวเนและแมคคินเลย์ได้ศึกษาปัญหายูวอาชญากร และได้พบความแตกต่างของลักษณะคานเน เอ็ม เอ็ม พี ไอ ระหว่างกลุ่มยูวอาชญากรและกลุ่มเด็กปกติทุกมาตร และในปี ๑๙๕๐ ฮาร์วีสและริงโกล์ได้ศึกษาแบบทดสอบ เอ็ม เอ็ม พี ไอ และได้เพิ่มมาตรพิเศษเพื่อประเมินบุคลิกภาพบางประการ เช่น มาตรแพนมิเลียล คีสคอร์ค ซึ่งประเมินความขัดแย้งในครอบครัว มาตราออธริตี พรอบเลม ซึ่งประเมินลักษณะการขัดแย้งกับผู้มีอำนาจและพบว่าลักษณะดังกล่าวปรากฏเป็นบุคลิกภาพของยูวอาชญากรเช่นกัน สำหรับการศึกษานี้ยูวอาชญากรในประเทศไทยนั้นส่วนใหญ่มุ่งทำการศึกษาโดยใช้วิธีการสัมภาษณ์ หรือเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้จากประวัติของยูวอาชญากรเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งผลที่ได้ก็ไม่สามารถนำมาสรุปปัญหาการกระทำคามผิดของเด็กได้อย่างสมบูรณ์ ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบ เอ็ม เอ็ม พี ไอ ที่ได้รับการดัดแปลงเป็นภาษาไทย และได้ดัดแปลงครั้งที่สองโดย เกษมศักดิ์ ภูมิศรีแก้ว^๒ เมื่อพ.ศ. ๒๕๑๕ ซึ่งยังไม่มีผู้ใดนำไปใช้ไปทดสอบกับเด็กยูวอาชญากร เพื่อศึกษาแนวโน้มของบุคลิกภาพ และเพื่อเป็นการพัฒนาแบบทดสอบ เอ็ม เอ็ม พี ไอ ต่อไป โดยคาดว่าจะได้รับประโยชน์ดังต่อไปนี้คือ

๑. เพื่อทราบถึงปัญหาและความแตกต่างทางด้านบุคลิกภาพของยูวอาชญากรและกลุ่มเด็กวัยรุ่นทั่วไป
๒. เพื่อหาเกณฑ์ปกติทางด้านบุคลิกภาพของยูวอาชญากรอันเป็นแนวทางให้ผู้ที่สนใจปัญหาทางด้านนี้ได้ศึกษาเพิ่มเติมต่อไป

^๑ พิศมัย วิมลย์สวัสดิ์, "การศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ในครอบครัวตามทัศนคติของเด็กที่กระทำผิดและเด็กที่ไม่กระทำผิดกฎหมาย" (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย)

^๒ เกษมศักดิ์ ภูมิศรีแก้ว, แบบทดสอบบุคลิกภาพ ดัดแปลงจาก The Minnesota

Multi Phasic Personality Inventory

ของ Starke R. Hathaway และ

J. Charnley McKinley ดัดแปลงครั้งที่ ๒ (นครหลวงกรุงเทพมหานครบุรี โรงพิมพ์ศรีนคร, ๒๕๑๕).

๓. เพื่อเป็นประโยชน์ต่อเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องจะได้นำผลจากการวิจัยครั้งนี้ไปใช้เป็นแนวทางในการป้องกันและแก้ปัญหาเยาวชนอาชญากรต่อไป
๔. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครู ผู้แนะแนวทางการศึกษา และผู้ที่เกี่ยวข้องในอันที่จะนำผลจากการวิจัยครั้งนี้ไปใช้ประโยชน์ ในอันที่จะป้องกันและแก้ปัญหาเด็กเรียนที่มีความประพฤติที่เป็นปัญหาต่อไป

ในการที่จะได้มาซึ่งข้อสรุปเกี่ยวกับบุคลิกภาพดังกล่าวนี้มีหลายวิธี และวิธีหนึ่งที่นิยมใช้กันมากในการวิจัยเกี่ยวกับบุคลิกภาพคือ การใช้แบบทดสอบ ครอนแบค (Cronbach, 1970) ได้ให้คำจำกัดความของแบบทดสอบทางจิตวิทยา และแบบทดสอบอื่น ๆ ไว้ว่า เป็นวิธีการที่มีระเบียบแบบแผนที่ใช้สังเกตและบรรยายถึงพฤติกรรมของบุคคล โดยมีตารางตัวเลขหรือการจัดแยกชั้นที่มีระบบเป็นเครื่องช่วย การให้แต่ละคนตอบแบบทดสอบก็เพื่อประโยชน์หลายประการ เช่น เพื่อความพยายามที่จะเข้าใจจิตใจของบุคลิกภาพ และข้อขัดแย้งอย่างอื่น ซึ่งยังไม่ปรากฏให้เห็น เพื่อที่จะกำหนดลักษณะและขอบเขตของพฤติกรรมที่เป็นปัญหา และเพื่อประเมินความสามารถทางสติปัญญาหรือเพื่อต้องการทราบระดับความสัมพันธ์ของสมอง ฯลฯ ซึ่งเหล่านี้สามารถจะทราบได้จากการใช้แบบทดสอบ

แบบทดสอบทางจิตวิทยาแบ่งออกได้หลายประเภท หลายระบบ เช่น ถ้าแบ่งออกตามลักษณะของการตอบสนองของผู้รับการทดสอบ ก็แบ่งย่อยออกได้เป็น
 2
 Unstructured Test และ Structured Test

1

Lee, J. Cronbach, Essentials of Psychological Testing,
 2d ed. (New York : harper & Row, 1970), p. 26.

2

Jun C. Nunnally, Psychometric Theory (New York : Mc -
 Graw Hill, 1967), pp. 494 - 495.

Unstructured Test คือแบบทดสอบที่กำหนดสถานการณ์หรือขึ้นมาเป็นเรื่องราวและให้
 กับบุคคลใช้จินตนาการของตนตอบสนองต่อสิ่งเร้าตามความพอใจ ไม่มีลักษณะจำกัดว่าจะตอบ
 ตรง ๆ วิธีนี้ใช้กันมากในทางจิตเวช ผู้ใช้จะต้องได้รับการฝึกฝนอย่างดี เพราะมีความซับซ้อนมากใน
 การให้คะแนน และการแปลผล แบบทดสอบที่ใช้กันมากได้แก่ Roscharch Inkblot Test, TAT -
 The Thematic Apperception Test, Sentence Completion Test เป็นต้น

ส่วน Structured Test คือแบบทดสอบที่คงคำถามตรงๆ ผู้รับการทดสอบจะต้อง
 ตอบโดยเลือกจากคำตอบที่กำหนดมาให้เท่านั้น เช่น ใช่ ไม่ใช่ ฯลฯ ตัวอย่างของแบบทดสอบ
 ประเภทนี้ได้แก่แบบทดสอบ CPI - California Psychological Inventory; Sixteen
 Personality Factor Questionnaire; Mas - Manifest Anxiety Scale
 เป็นต้น แบบทดสอบบุคลิกภาพทั้งสองวิธีที่กล่าวมานี้ แบบ Structured Test เป็นที่นิยมใช้
 มากกว่า เพราะง่ายต่อการแปลผล ผู้ใช้ไม่จำเป็นต้องฝึกฝนเป็นพิเศษ แบบทดสอบประเภท
 ที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายที่สุดจนถึงปัจจุบันได้แก่แบบทดสอบ เอ็ม เอ็ม พี ไอ¹ (MMPI - The Minnesota
 Multiphasic Personality Inventory) ซึ่งฮาร์ทเวและแมคคินเลย์

(Hathaway and McKinley) ร่วมกันสร้างขึ้นในปีแรก
 ในปี ค.ศ. ๑๙๕๐ และได้สร้างคู่มือการใช้ขึ้นในปี ค.ศ. ๑๙๕๐ จึงมีการวิจัยที่ใช้แบบทดสอบ
 ตามนามมากมาย เบนต์ัน (Benton, 1953) ได้กล่าวไว้ว่า ผู้ที่ทำแบบทดสอบได้คะแนน
 ในมาตรไคสูงก็ตาม จะมีลักษณะสอดคล้องกับการวินิจฉัยที่ได้จากการวินิจฉัยทางจิตเวชมากกว่า

1

Richard Holme, Abnormal Psychology Current Perspective

(California : Communications Research Machines, 1972), P. 375.

bo เปรอร์เชนค เอคคิลิส (Ellis, 1959) กล่าวว่าค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ เอ็ม เอ็ม พี ไอ สูงกว่าแบบทดสอบบุคลิกภาพชนิดอื่น^๒

คาลวินและแมกคอนเนล (Calvin and McConnel, 1972) ได้ศึกษางานวิจัย ๕๐ ชิ้นที่เกี่ยวกับการศึกษาความแตกต่างทางสภาพจิตใจ โดยใช้แบบทดสอบ เอ็ม เอ็ม พี ไอ นั้นมีถึง ๓๑ ชิ้นที่แสดงให้เห็นว่าแบบทดสอบ เอ็ม เอ็ม พี ไอ สามารถจำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่มได้อย่างมีนัยสำคัญ ตัวอย่างหนึ่งซึ่งมีผู้นิยมใช้แบบทดสอบ เอ็ม เอ็ม พี ไอ ในการวิเคราะห์มาก^๓ แบบทดสอบ เอ็ม เอ็ม พี ไอ แต่ละข้อจะบรรยายถึงลักษณะบุคลิกภาพซึ่งผู้ตอบต้องให้คำตอบว่าจริงหรือไม่จริงทั้งหมด ประกอบด้วยข้อกระทง ๕๖๖ ข้อ ครอบคลุมเนื้อหาต่อไปนี้คือ สุขภาพ ลักษณะทาง psychopath symptoms อาการโรคประสาท ความยุ่งยากทางการเคลื่อนไหว เพศ ศาสตร์ ทักษะคิดทางการเมืองและสังคม การศึกษา อาชีพ ครอบครัวและสภาพการแต่งงานทั้ง ๕๖๖ ข้อนี้ยังได้แบ่งออกเป็นมาตรใหญ่ ๆ ๑๔ มาตร เป็นมาตรที่ใช้ประเมินความเที่ยงตรงของผู้สอบ (Validity Scale) ๔ มาตร ประเมินลักษณะอาการความเจ็บป่วยทางจิตและประสาท (Clinical Scale) ๕ มาตร มาตรวัดลักษณะการเก็บตัว (Social Introversion Scale) ๑ มาตร นอกจากนั้นยังจัดแบ่งข้อกระทงเหล่านี้ออกเป็นมาตรพิเศษ (Special Scales) เพื่อใช้ประเมินลักษณะอื่น ๆ อีก ข้อกระทงในแต่ละมาตรจึงมีซ้ำกันในบางข้อ กล่าวคือข้อกระทงในมาตรหนึ่งอาจนำไปใช้ได้ใ้ในอีกมาตรหนึ่งได้

1. อ้างใน Oscar Krison Buros, The Fourth Mental Measurement Yearbook (New Jersey : The Gryphon Press. 1953), p. 130.
2. อ้างใน Oscar Krison Buros. The Fifth Mental Measurement Yearbook (New Jersey : The Gryphon Press, 1959), p.166
3. อ้างใน Oscar Krisen Buros, The Seven Mental Measurement Yearbook (New Jersey : The Gryphon Press, 1972), p. 251.

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างในการตอบสนอง
 ต่อแบบทดสอบ เอ็ม เอ็ม พี ไอ ระหว่างเด็กกัญชาอาชญากรและเด็กวัยรุ่นปกติ โดยใช้มาตร
 ที่ประเมินลักษณะความเจ็บป่วยทางจิต และประสาธสองมาตรคือ มาตรไซโคแพทิก
 (Psycho pathic Deviate Scale) มาตรไฮโปมาเนีย (Hypomania Seale)
 และมาตรพิเศษอีก ๗ มาตร ได้แก่ แอลกอฮอล์ิก ดิฟเฟอเรนทิเอชัน (Alcoholic
 Differentiation Scale) คีเพนเดนซี (Dependency Scale) แฟมมิลีลีดล
 คิสคอร์ด (Familial Discord Scale) โซเชียล แอลิเยเนชัน (Social
 Alienation Scale) เซลฟ์ แอลิเยเนชัน (Self Alienation Scale)
 ออธอริตี พรอบเลม (Authority Problem Scale), และไซโคติก เทนเดนซี
 พรอบเลม (Psychotic Tendency Problem) มีอักษรย่อที่ใช้แทนชื่อมาตร และ
 จำนวนข้อกระทงทั้งที่ระบุไว้ในคู่มือการใช้แบบทดสอบ เอ็ม เอ็ม พี ไอ ของศาลสถรอม
 และเวดส์กิงน
 ตารางที่ ๑ แสดงชื่อมาตร อักษรย่อและจำนวนข้อของแต่ละมาตรที่นำมาใช้

ชื่อมาตร	อักษรย่อ	จำนวนข้อ
แอลกอฮอล์ิก ดิฟเฟอเรนทิเอชัน (Alcoholic Differentiation)	Ah	๒๘
คีเพนเดนซี (Dependency)	Dy	๕๓
ไฮโปมาเนีย (Hypomania)	Ma	๘๖
ไซโคแพทิก (Psychopathic Deviate)	Pd	๕๐
แฟมมิลีลีดล คิสคอร์ด (Familial Discord)	Pd	๑๑
ออธอริตี พรอบเลม (Authority Problem)	Pd ₁ Pd ₂	๑๑
โซเชียล แอลิเยเนชัน (Social Alienation)	Pd	๑๘
เซลฟ์ แอลิเยเนชัน (Self Alienation)	4A Pd	๑๕
ไซโคติก เทนเดนซี (Psychotic Tendency Factors)	4B Pq	๑๒

1

W.G. Dahlstrom and George Welsh, An MMPI Hand Book

(Minnesota : North Central Publishing Co., 1960), pp.454,459,462,463.

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อศึกษาสัณฐานคะแนน เอ็ม เอ็ม พี ไอ (MMPI Profiles) ของเด็ก
บุวอาชญากรและเด็กวัยรุ่นปกติ อายุ ๑๔ ถึง ๑๘ ปีในมาตรไซโคแพทคควิเอท (Pd Scale),
ไฮโปมาเนีย (Ma Scale), แอลกอฮอล์คิฟเพอเรนทีเอชัน (Ah Scale), ดีเพนเดนซี
(Dy Scale), แพ้มีเลียล คีสกอร์ก (Pd Scale), ออธริตี พรอมเม
(Pd Scale), ไซโคแพทคเพนเดนซี แพ็คเตอร์ (P Scale), โซเลียล
แอเลียเนชัน (Pd Scale), และเชลฟ์ เอเลียเนชัน (Pd Scale)
4B

๒. เพื่อเปรียบเทียบ

๒.๑ ความแตกต่างของสัณฐานคะแนน เอ็ม เอ็ม พี ไอ ระหว่างกลุ่ม
บุวอาชญากร และกลุ่มเด็กวัยรุ่นปกติในแต่ละมาตรดังกล่าว

๒.๒ ความแตกต่างของสัณฐานคะแนน เอ็ม เอ็ม พี ไอ ระหว่างกลุ่ม
เด็กวัยรุ่นปกติ และกลุ่มเด็กวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมผิดปกติ

๒.๓ ความแตกต่างของสัณฐานคะแนน เอ็ม เอ็ม พี ไอ ระหว่างกลุ่ม
บุวอาชญากรและกลุ่มเด็กวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมผิดปกติ

สมมติฐานในการวิจัย

๑. มีความแตกต่างในสัณฐานคะแนน เอ็ม เอ็ม พี ไอ ระหว่างกลุ่มบุวอาชญากร
และกลุ่มเด็กวัยรุ่นปกติ ทั้ง ๕ มาตรคือ Pd, Ma, Ah, Dy, Pd₁, Pd₂, Pd_{4A}, Pd_{4B}
และ P

๒. มีความแตกต่างในสัณฐานคะแนน เอ็ม เอ็ม พี ไอ ทั้ง ๕ มาตร ดังกล่าว
ในกลุ่มบุวอาชญากร และกลุ่มเด็กวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมผิดปกติ

๓. มีความแตกต่างในสัณฐานคะแนน เอ็ม เอ็ม พี ไอ ทั้ง ๕ มาตร ดังกล่าว
ในกลุ่มเด็กวัยรุ่นปกติ และกลุ่มเด็กวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมผิดปกติ

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้มุ่งจะเปรียบเทียบการตอบสนองต่อแบบทดสอบ เอ็ม เอ็ม พี ไอ ระหว่างเด็กยูวาทักษากร เด็กวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมผิดปกติ และเด็กวัยรุ่นปกติ โดยมีขอบเขตของการวิจัยดังนี้

๑. กลุ่มตัวอย่าง เป็นยูวาทักษากรชายที่มีอายุตั้งแต่ ๑๔ ถึง ๑๘ ปี และถูกกักกันอยู่ในทัณฑสถานวัยหนุ่มลาชยาวและมีบุรี กรมราชทัณฑ์ กระทรวงมหาดไทย โดยจบการศึกษาตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ถึงมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จำนวน ๕๐ คน
๒. กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กปกติ เป็นเด็กวัยรุ่นชายอายุ ๑๔ ถึง ๑๘ ปี และกำลังศึกษาหรือจบการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ถึงมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จำนวน ๕๐ คน
๓. กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมผิดปกติ ซึ่งเป็นเด็กนักเรียนที่เจ้าหน้าที่แนะแนวของโรงเรียนบางกะปิ บวรมงคล และสารวิทยา ลงความเห็นว่าเป็นเด็กนักเรียนที่มีพฤติกรรมผิดปกติ โดยเป็นนักเรียนชายซึ่งกำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ถึง ๓ จำนวน ๕๐ คน

ข้อตกลงเบื้องต้น

๑. แบบทดสอบ เอ็ม เอ็ม พี ไอ สามารถประเมินลักษณะต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วได้
๒. การตอบคำถามของกลุ่มตัวอย่างเป็นที่เชื่อถือได้
๓. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้สามารถเป็นตัวแทนที่จะอธิบายผลของข้อมูลได้
๔. กลุ่มตัวอย่างอยู่ในสภาพปกติพร้อมที่จะแสดงความรู้สึก หรือสภาพความเป็นจริงของตนเองได้

ความจำกัดของการวิจัย

๑. เนื่องจากแบบทดสอบ เอ็ม เอ็ม พี ไอ มีข้อจำกัดมาก และการเก็บข้อมูลไม่สะดวก ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาเพียง ๑๕๘ ข้อ แบ่งเป็น ๕ มาตรการกล่าวแล้วไปทำการ

ทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง

๒. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาเฉพาะกลุ่มเพศชาย อายุ ๑๘ ถึง ๑๘ ปี และกำลังศึกษาหรือจบการศึกษาตั้งแต่ชั้นประถมปีที่ ๗ ถึง มัธยมศึกษาปีที่ ๓ โดยมีได้ควบคุมตัวแปรทางด้านสภาพร่างกาย, ฐานะ เศรษฐกิจของครอบครัว, ระดับสติปัญญา และเชื้อชาติศาสนา

ค่าจำกัดความเฉพาะของการวิจัยครั้งนี้

ลักษณะคະແນ (Profiles) หมายถึงลักษณะรูปร่างของคະແນที่เขียนแทนได้
ด้วยเส้นกราฟ

เอ็ม เอ็ม พี ไอ (MMPI) เป็นค่าของแบบทดสอบบุคลิกภาพในนี้ใช้คำ
(The Minnesota Multiphasic Personality Inventory) ซึ่งสร้างขึ้นโดย
สตาร์ก ฮาร์ ฮาเทเวย์ และ เจ ชาร์ลีย์ แมคคินลีย์ (Stark R. Hathaway & J.
Charnely McKinley) แบบทดสอบประกอบด้วยขอกะทรง ๕๖๖ ข้อ แยกเป็นมาตร
(Scales) เพื่อใช้ประเมินลักษณะต่าง ๆ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนำคำถามมาใช้เพียง
๑๕๕ ข้อ แยกเป็น ๕ มาตร คือมาตรที่ใช้ประเมินลักษณะอาการความเจ็บป่วยทางจิตและ
ประสาท ๒ มาตรคือไฮโคแพททิค (Psychopathic Deviate) ไฮโปมาเนีย
(Hypomania) , และมาตรพิเศษ (Special Scales) ที่ใช้วัดลักษณะอื่น ๆ
อีก ๗ มาตร คือ แอลกอฮอล์ิก ดิฟเฟอเรนทิเอชัน (Alcoholic Differentiation)
ดีเพนเดนซี (Dependency) แฟมมีลีย์ดิสคอร์ด (Familial Discord)
ออธอริตี้ พรอบเลม (Authority Problem) โซเชียล แอลเลียนเนชัน (Social
Alienation) เซลฟ์ เอเลียเนชัน (Self Alienation) และไฮโคททิค เทนเดนซี
แฟคเตอร์ (Psychotic Tendency Factor)

ไฮโคแพททิคคิวิเอท (Psychopathic Deviate) เป็นลักษณะของบุคลิกภาพ
ที่ประกอบไปด้วยความไม่รับผิดชอบ มีอารมณ์ไม่สอดคล้องกับเหตุการณ์ การไม่ยอมรับ

ชนธรรมเนียบประเพณีของสังคม ความไม่สามารถที่จะเรียนรู้จากประสบการณ์ มีความสัมพันธ์กับผู้อื่นอย่างฉิวเฉียด โดยเฉพาะการแสดงความรักทางเพศ

ไฮโปมาเนีย (Hypomania) เป็นลักษณะบุคลิกภาพที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ โดยเฉพาะลักษณะผิดปกติที่สำคัญคือ มีการเคลื่อนไหวและการกระทำที่มากกว่าปกติ ตื่นเต้นทางอารมณ์มาก มีความคิดที่สับสน

แอลกอฮอล์ิก ดิฟเฟอเรนทิเอชัน (Alcoholic Differentiation) เป็นชื่อมาครุทฤษฎีแยกประเภทจิตวิทยา

ดีเพนเดนซี (Dependency) เป็นลักษณะของการที่ต้องพึ่งสิ่งหนึ่งสิ่งใดตลอดเวลาไม่สามารถตัดสินใจด้วยตนเอง มีความโน้มเอียงที่จะพึ่งคำแนะนำ คำปรึกษาหรือความช่วยเหลือ ฯลฯ จากผู้อื่น จึงมีพฤติกรรมแสดงออกด้วยการติด เช่น ติดเพื่อน ติดเหล้า ติดยา เป็นต้น

แฟมิลีเอลด์ ดิสคอร์ด (Familial Discord) หมายถึงการแตกร้างไม่ลงรอยกัน ไม่มีความอบอุ่นในครอบครัว ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัวเป็นไปอย่างห่างเหินแสดงออกด้วยการทะเลาะเบาะแว้ง โกรธกันบ่อย ๆ อาจมีสมาชิกบางคนในครอบครัวหนีออกจากบ้าน

ออธอริตี พรอบเลม (Authority Problem) หมายถึงการมีปัญหาหรือความไม่สบายใจเกิดขึ้น ระหว่างบุคคลกับผู้มีอำนาจเหนือตน ซึ่งอาจเป็น พ่อ แม่ ญาติ พี่น้อง ผู้บังคับบัญชา เพื่อน เป็นต้น

โซเลียล เอเลียเนชัน (Social Alienation) หมายถึงการสูญเสีย หรือการขาดความสัมพันธ์ระหว่างตัวบุคคลกับสังคม บุคคลนั้นจะมีความรู้สึก ว่าตนเองถูกแยกออกจากสังคมและสิ่งแวดล้อมที่ตนอยู่

เซลฟ์ เอเลียเนชัน (Self Alienation) หมายถึงการสูญเสียหรือการขาดความสัมพันธ์ระหว่างตัวบุคคลกับสังคม บุคคลนั้นจะมีความรู้สึก ว่าสังคมและสิ่งแวดล้อมที่ตนอยู่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม และเป็นฝ่ายแยกตนเองออกจากสังคม

ไซโคติก เทนเดนซี แฟกเตอร์ (Psychotic Tendency Factor)
หมายถึงลักษณะที่จะบอกให้ทราบว่าบุคคลนั้นมีแนวโน้มที่จะเป็นโรคจิต คือมีความคิดความรู้สึก
และการแสดงออกที่ผิดปกติบ่อยครั้ง เช่น ซึมเศร้า มีอาการประสาทหลอน เป็นต้น

กลุ่มเด็กวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมผิดปกติ

หมายถึงนักเรียนที่ครูประจำชั้นหรือครูแนะแนวลงความเห็นว่าเป็นเด็กที่ขัดกับ
ระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน และพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับสภาพความเป็นนักเรียนเกณฑ์
ที่สังคมมีดังนี้

- ก. แต่งกายผิดระเบียบของโรงเรียนบ่อย
- ข. ขาดเรียนบ่อยโดยไม่ลาหรือแจ้งสาเหตุให้ทางโรงเรียนทราบ
- ค. วางตัวไม่เหมาะสมกับกาลเทศะ
- ง. พูดจาไม่เรียบร้อย เช่น พูดคำหยาบ
- จ. ไม่สนใจในการเรียน เช่น ไม่รับผิดชอบงาน ไม่ส่งงานตามกำหนด
- ฉ. เคยทุจริตในการสอบ ไม่ซื่อสัตย์ ไว้วางใจไม่ได้
- ช. ชอบก่อเรื่องทะเลาะวิวาท ชักชวนเพื่อนก่อความไม่สงบกับบุคคลภายนอก
หรือเพื่อนนักเรียนด้วยกัน
- ซ. แสดงพฤติกรรมอื่น ๆ ที่ครูเห็นว่านักเรียนไม่ควรทำ

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย